

ROZSUDEK PRVNÍHO STUPNĚ

PREAMBULE

SPECIES FACTI

1. Pavel MELLO a Františka ARAS, strany v kauze, se seznámili v říjnu 1982, když žalobci bylo 24 let a druhé straně 17. Svůj vztah začali bez jakýchkoliv plánů do budoucnosti, ihned spolu navázali i intimní vztah; v prosinci 1982 druhá strana otěhotněla a rodinní příslušníci žalobce začali přípravami na svatbu, aniž by zúčastněný věděl o tom, co se připravuje. Po nějaké době, z přirozených důvodů došlo k přerušení těhotenství, ale žalobce se nemohl morálně vyhnout závazku, který před rodinami a známými přijal. Žalobce souhlasil s manželstvím, které bylo uzavřeno 31. července ve farním kostele v..., diecéze ...

Manželství trvalo asi 12 let, narodil se z něj syn, a toto manželství se nikdy nejevilo jako klidné a šťastné. Strany dospěly k rozhodnutí o rozvodu v roce 1995, protože odcizení bylo stále větší a bez naděje na usmíření. Žalobce sám oddálil toto rozhodnutí z důvodu série smutných událostí a nemocí příbuzných. Rozsudek o civilním rozvodu ze dne 12. března 2002 svěřil syna do výchovy otce.

PRŮBĚH PROCESU

2. Pavel MELLO, strana žalující, podal žalobu dne 5. července 2004. 12. července byl vydán dekret o ustanovení tribunálu a dekretem z 27. ledna byla přijata žaloba a předvolány strany k soudu pro zjištění a stanovení předmětu sporu, který byl dekretem ze 3. dubna 2006 formulován následovně: „*Zda je možné konstatovat neplatnost projednávaného manželství pro: 1) vyloučení nerozlučitelnosti ze strany muže, žalobce; 2) vážný strach vzbuzený v muži, žalobci*“.

Byl vyslechnut žalobce a pět svědků; strana žalovaná byla několikrát předvolána, nedostavila se bez omluvy a dekretem z 9. října 2006 byla prohlášena za nepřítomnou v řízení. 9. října 2006 byla schválena publikace soudního spisu a 13. listopadu 2006 byl vydán dekret o ukončení důkazního procesu.

Po předložení spisů obhájců „de ritu“ jsme dnes, 22. února 2007, my níže podepsaní soudci Oblastního soudu Flaminio vydali následující rozsudek.

IN IURE

3. Zkoumané manželství bylo uzavřeno během „vacatio legis“ platného Kodexu, a tedy formálně ještě během platnosti Kodexu z roku 1917. Protože v této oblasti nedošlo ke změnám mezi oběma Kodexy, je tedy možné v této kauze použít nových zákonů.

4. Manželství je neodvolatelnou smlouvou (kán. 1055), uzavřenou mezi dvěma osobami, právně způsobilými (kán. 1058), které se navzájem odevzdávají a přijímají (kán. 1057), aby vytvořily jednotu, o které mluví Písmo sv. (Gn 2,21; Mk 10). Manželství je tvořené souhlasem, který musí být lidským úkonem – a ten nesmí nikdy být nahrazen třetí stranou – který vychází ze svobodné lidské vůle (Summa Theologiae, I-II, q. 1,a.1) a zná jeho cíl (kán. 1055 a 1096): je především „actus humanus“, kterým se člověk odevzdává a přijímá druhého partnera. Jestliže tedy toto sebedarování není dovršeno vůlí manželů, pak samotné manželství bude nejen neplatné, ale i neexistující, protože je zbaveno své skutečné podstaty. Na těchto aspektech se zakládají rozdíly mezi příčinami neplatnosti.

5. Kán. 1103 jasně potvrzuje neplatnost: „Neplatné je manželství uzavřené pod vlivem násilí nebo vážného strachu, způsobeného z vnějšku i neúmyslně, kdy je dotyčný nucen zvolit manželství, aby se zbavil násilí nebo strachu“. Toto se zakládá na skutečnosti, kdy „Všichni křesťané mají právo zvolit si bez jakéhokoliv donucení životní stav“ (kán. 219); tato zásada právního nařízení má svůj základ v Písmu svatém: „Žena je vázána zákonem, pokud žije její muž. Jestliže muž umře, je svobodná a může se vdát, za koho chce, ale jen v Kristu.“ (1 Kor 7,39-40); tento skutečný důvod nezávisí pouze na faktu „invite nuptiae solent malos proventus habere“ (Dict. Q.2, C.XXXI), ale především protože „quum locum non habeat consensus, ubi metus vel coactio intecedit“ (Alexabder III, in c. 14, X, IV, 1).

6. Zaměřme naši pozornost na „metus reverentialis“, protože kauzu je třeba orámovat skutkovou podstatou. Ta je definována takto: „Quando quis timet ne offensos indignatos eos habeat, in quorum potestate est et quos reverentia atque honore prosequi tenetur, uti sunt parentes et superiores quicumque seu ecclesistici, seu saeculares“ (srov. F.M.Cappello, De Matrimonio, Romae 1959, str. 543; P. Gasparri, Tractatus canonicus de matrimonio, vol. II, str. 57, Romae 1932).

7. Je také důležité stanovit, kdy se reverenční strach stává vážným a jeho základní principy odvozujeme z coram Serrano: „An revera quomodocumque libertas subiecti infracta fuerit et quo tempore et quanam virtute libertas ablata dici possit“ (coram Serrano, Dec. 6 decembris 1974, R.R.Dec. Vol. LXVI, str. 756, č. 6).

Proto se nemůže mluvit o reverenčním strachu „quando parentes, argumenta praebentes filiis quae rationabilem reddunt matrimonii celebrationem, illis persuadent de nuptiis ineundis. [...] Hoc in casu enim filius de nuptiis celebrandis decernit non “vi ac metu gravi compulsus”, sed “morem gerens parentibus”, aut agens iuxta eorum consilia, quae aequa habet: “in casu in quo nupturientes parentum morem gerere dicuntur aut eorum consilia sequuntur, nullitas matrimonii declarari nequit, nam parentum nedum ius sed et officium est filiis, praesertim in iuvenili aetate constitutis, non solum consilia praestare, sed et increpationem seu levem cuactionem exercere ne temere vel leviter, in re tanti momenti, agant” [srov. ARRT Dec., vol. LIX, č. 2, str. 769]” (coram Defilippi, Dec. 16 februarii 1995, R.R.Dec. Vol.

LXXXVII, str. 125-126. č. 9). Zatímco je vždy požadováno „parentum vel superioris interventus vexans; contra si filii accedant, normalibus parentum suasionibus obsequentes, morem ipsis parentibus eos gessisse dicendum est” (coram Davino, Dec. 13 aprilis 1984, R.R.Dec. Vol. LXXXVI, str. 239, č. 3; coram Pompedda, Dec. 2 iunii 1995, R.R.Dec, vol. LXXXVII, str. 350, č. 9). Což odhaluje vážnost strachu „dimentienda est non solum ex malo, quod minatur, uti criterio absoluto et obiectivo, sed etiam ex examine sive personae metum patientis sive personae metum incutientis necnon ex circumstantiis temporis, loci et ambitus in quo facta evenerunt et ita porro; scilicet dimentienda est ex condicione personali illius qui metum passum esse dicitur, seu attendendum sunt, nempe quae indoles vim inferentium quae conditio, qui mores, qua ratione familiam regere consueverint; deinde ratio habenda est educationis, indolis (personae, quae violentiam passa dicitur), qua ratione in familia vivere consueverint an aliqua libertate frueretur ut et propria sensa exponere et iuxta propriam voluntatem operari potuerit” (coram Faltin, Dec. 6 iunii 1994, R.R.Dec. Vol. LXXXVII, str. 372. č. 14).

8. Prvky dostačující k určení reverenčního strachu: „Iuxta communem et constantem Nostri Fori iurisprudentiam, “sufficit probabilis praevisionis ingruentis mali” [coram Fiore, dec. Die 16 ianuari 1961, S.R.R.Dec. Vol. LII, str. 6, č. 2] aut prudens seu rationabilis causa ad iudicandum “de periculo gravis indignationis; nec necesse est, ut malum grave quod timetur sit actu illatum” [srov. Sanchez, De sacramento matrimonii, lib. IV, disp. I, č. 10; Schmalzgrueber, De divortiis, lib. IV, tit. 19, č. 166], immo sufficit “iusta metus suspicio pro metu”, nam in matrimonio contrahendo animus nupturientis debet esse liber non solum a compulsione sed a timore compulsione” [coram De Lorio, dec. 25 octobris 1967, S.R.R.Dec. Vol. LIX, str. 703 nn. č. 5, ubi per plurimae referuntur decisiones ritales] (coram Faltin, dec. Die 6 iunii 1994, R.R.Dec. Vol. LXXXVI, str. 372. č. 14).

9. Mezi důkazní prostředky jurisprudence řadí tyto kritéria: „a) confessio illius qui (metum) passus est, non modo iudicialis sed praesertim extraiudicialis tempore insuspecto facta; b) confessio incutiens coactionem; c) testimonia eorum qui vel directe perspexerunt factum coactionis, vel id didicerunt ab incutiente aut patiente antequam ad causam nullitatis introducendam alteruter coniux mentem conveteret; d) indicia et praesumptiones, multiplicis generis, inter quae eminent aversio, siquidem nemo praesumitur libere elegisse id a quo aversatur, nisi probetur peculiare motivum propter quod aliquis positive voluerit negotium quod sibi displicebat” (coram Pinna, dec. Die 28 aprilis 1996, S.R.R.Dec. Vol. LVIII, str. 260 nn, č. 3).

10. Nemůžeme se nezastavit u projednání „aversio“, která je definována následovně: „Aversio autem non implicat odium, simultatem vel repugnantiam aut contemptum alterius partis; ad illam affirmandam satis est ostendere et comprobare contrahentem coniugem alterius partis fieri nedum umquam desideravisse, sed hanc solutionem manifesto respuisse utpote fastidium inducentem molestiamque afferentem” (coram Funghini, dec. Die 21 iunii 1995, R.R.Dec. Vol. LXXXVII, str. 417, č. 6; coram Defilippi, dec. Die 16 februarii 1995, R.R.Dec. Vol. LXXXVII, str. 126-127, č. 10). „Aversio“ není pouze předpokládaný argument „non autem demonstrativum coactionis, atque praesumptio coactionis ex aversione desumpta, per se non sufficit ad elidendam praesumptionem iuris (srov. Kán. 1060, CIC). [coram De Lanversin, dec. Die 22 novembris 1989, R.R.Dec. Vol. LXXX, str. 142, č. 4]” (coram Defilippi, dec. Die 16 februarii 1995, R.R.Dec. Vol. LXXXVII, str. 127, č. 10). Kromě toho se nepožaduje

psychická averze: “ad constituendum argumentum indirectum ad probandam incussionem metus ex coactione adhibitam non requiritur, iuxta constantem Nostri Fori iuriprudentiam ut habeatur psychica aversio quoad personam compartis: nam saepius aliquis adeo vehementem amorem sexualem erga compartem nutrit, ut libidinis explendae causa, eroticas cum ea relationes habere non erubescat, at simul abhorrescit a matrimonio cum hac persona celebrando. E contra sufficit ut nupturiens sit contrarius celebrationi matrimonii cum persona ei imposta” (coram Pompedda, dec. Die 2 iunii 1995, R.R.Dec. Vol. LXXXVII, str. 351, č. 10).

11. Za simulaci se považuje skutečnost, kdy snoubenci před služebním cirkve vyjádří vnější formou souhlas, který je v souladu s vůlí cirkve, ale v nitru vyloučili některý podstatný prvek nebo vlastnost manželství, takovým způsobem, že zrušili nenávratně platnost samotného manželství. Kán. 1101 § 2 uvádí, že podstatný prvek musí být vyloučen pozitivním úkonem vůle, nebo ne „nolle“ ale spíše „non velle“ (srov. všeobecněji coram Defilippi, rozsudek diei 25 iulii 2002, in Jus Ecclesiae 16 [2002] 141-144, č. 5-7). Je třeba mít na mysli, že pozitivní úkon vůle se značně odlišuje od omylu, zamýšleného jako pouhá intelektuální představa, stejně jako od “voluntas habitualis”, do kterého vstupují jiné formy jako “inclinatio, propensio, dispositio animi, voluntas generica”, všechny formy, které vyvracejí souhlas.

12. Vyloučení nerozlučitelnosti může mít různé formy: absolutní vyloučení a tak zvané vyloučení „si casus ferat”, ve kterém se skutková podstata rozlišuje následovně: a) “si casus fera” neznamena “casus desiderium, sed casus cautionem” (srov. Coram Fiore, decisio diei 18 octobris 1965, R.R.Dec. Vol. LVII, str. 679, č. 6; srov. také coram Caberletti, sent. Diei 12 iunii 2003, č. 3, v Jus Ecclesiae 17 [2005] 120 – 121); b) když už byla jednou pozitivním úkonem vůle učiněna taková výhrada, snoubenec se může přičinit, aby se manželství zdařilo, avšak přesto bude neplatné (srov. coram Filipiak, decisio diei 23 mertii 1956, R.R.Dec. Vol. XLVIII, str. 256, č. 2; coram Huber, decisio diei 15 decembris 1994, R.R.Dec. Vol. LXXXVI, str. 736, č. 5); c) předmět pozitivního úkonu vůle není rozvod, ale spíše „reservatio iuris seu facultatis solvendi vinculum si casus ferat” (tento princip je nepřetržitě aplikován v jurisprudenci roty: viz např. Coram Grazioli, decisio diei 11 aprilis 1927, R.R.Dec. Vol. XIX, str. 107, č. 3; coram Defilippi, decisio diei 25 iulii 2002. č. 11, v Jus Ecclesiae [2004] 149).

13. S tím, co bylo řečeno úzce souvisí, a je dobré mít na mysli, že Nauka cirkve a Jurisprudence vyzývají soudce, aby dobře prozkoumal, co zamýšlí simulátor pod slovem “divortium”: může se vztahovat k církevnímu svazku, přirozenému nebo pouze civilnímu. Řešení, které navrhují jak Nauka cirkve, tak Jurisprudence, přispívá k tomu, že se manželství považuje za neplatné, jestliže je rozvod zamýšlen ve smyslu prvních dvou hypotéz.

14. Co se týká důkazů simulovaného skutku, jurisprudence jednomyslně uznává obtížnost důkazu co se týká „de actu interno et quia simulatio contr se duas habet praesumptiones, favorem nempe quo matrimonium gaudet (kán. 1060) et praesuppositum quod internus animi consensus sit conformis verbis vel signis in celebrando matrimonio adhibitis (kán. 1101 § 1)” (srov. coram Turnaturi, sent. Diei 1 martii 1996, R.R.Dec. Vol. LXXXVIII, str. 172, č. 13). Proto „perdifficile sane est hominis certe conoscere, at iurisprudentia Rotalis caput simulationis tenet probatum cum habetur confessio partis simulantis, apprime extraiudicialis, testibus fidedignis tempore non suspecto patefacta et ab eisdem testibus coram iudice dein confirmata,

insuper perpensis adiunctis matrimonium antecedentibus, concomitantibus et subsequentibus, omnia haec necessaria quae demonstrare possint causam simulandi ab illa nubendi bene distinctam in voluntate cntrahentis re vera praevaluisse” (srov. coram McKay, decisio diei 19 maii 2005, č. 12. v Periodica 95 [2006] 687).

IN FACTO

15. Soud neshledal důvody k pochybnostem o věrohodnosti žalobce a svědků. Jsou uvedeny důvody v souvislosti s kritérii vnitřních i vnějších souhlasů u výpovědí, a jsou v souladu s kán. 1752. Byl prozkoumán soudní spis, ve kterém nejsou nesrovnalosti, což znamená, že je dostačující k vytvoření morální jistoty, která je nutná pro vynesení rozsudku ve smyslu kán. 1608.

16. Soudu je líto, že se strana žalovaná nedostavila k soudu, i když byla vícekrát předvolána, a nepodala vysvětlení. Toto ovšem nezabránilo soudu vynést rozsudek. Ze systematických důvodů dáváme přednost projednání neplatnosti manželství nejprve pro vážný strach a pak pro simulaci.

17. Abychom mohli správně posoudit tento případ je třeba mít na zřeteli zvláště dobu a místo, kde bylo manželství uzavřeno, povahu a charakter žalobce, žalobcovu rodinu a vytvořené mezilidské vztahy, okruh přátel žalobce a rodiny, povahu a charakter strany žalované a nakonec také druh vztahu, který se vytvořil mezi stranami. Všechny tyto prvky byly během procesu objasněny s mnoha podrobnostmi.

18. Co se týká reverenčního strachu, žalobce během výsledku několikrát jasně potvrdil, že byl přinucen ke svatbě a že on sám se nechtěl ženit. Příčinou bylo především to, že strana žalovaná otěhotněla necelé dva měsíce po té, co se seznámili. Žalobce několikrát uvedl, že se nejednalo o vážný úmysl, že jejich vztah neměl za cíl manželství, že dívka neočekávaně otěhotněla, že svatba byla nařízena jeho rodiči a také že svatbu připravili jeho rodiče spolu se stranou žalovanou. Tato řada okolností, ke kterým se přidaly další, viz soudní spis, přinutily žalobce aby se oženil, byl přinucen okolnostmi a neženil se ze svobodné vůle. Přinucení, jehož byl obětí, bylo morálního typu, vytvořeno, po právní stránce, jako reverenční strach zaměřený hlavně na jeho charakter, jeho vztah ke svým příbuzným a na okolí. Je pochopitelné, že původ reverenčního strachu byl nejen ve vztahu k lidem (příbuzným a známým), ale také ve vztahu ke skutečnostem a okolnostem, které přispěly k vytvoření nesvobodného souhlasu a tedy k manželství plně nechtěnému. Což očividně vyšlo najevo, když se projednávaly události, jak je např. uvedeno v soudním spise a níže.

19. Zvláštní důležitost v tomto procesu mají svědectví těch, kteří strach vyvolali, i když v dobré víře, proto, aby žalobce svolil k souhlasu vnitřně vynucenému. Zvláštní význam má také svědectví matky, která potvrzuje žalobcovu výpověď způsobem velmi zevrubným a stejně tak jeho starší sestra. Z obsahu svědectví jasně vyplývá existence reverenčního strachu.

20. Věrohodní svědkové jednomyslně potvrzují nahnání strachu; zvláštní důležitost má svědectví žalobcova blízkého přítele, který shrnul jeho důvěrná sdělení před manželstvím; stejně tak je důležité svědectví jedné jeho přítelkyně a také žalobcovy mladší sestry, která zachytila jeho vnitřní stav v té době a svědčila o rodinném vývoji, který ho přivedl až ke svatbě. Oni sami také potvrdili další skutečnosti, které

opodstatňují neplatnost tohoto manželství.

21. Okolnosti pod jejichž vlivem bylo rozhodnuto a uzavřeno toto manželství mají významnou úlohu na pochopení této kauzy. Uvedeme jejich podstatu a prohloubení necháme k procesnímu stolu.

Nejdříve je třeba zvážit dobu, ve které se strany seznámily, rok 1982, tehdy byla mentalita velmi odlišná od dnešní, především co se týká pohledu na svobodnou matku a na dobré jméno dívky a rodiny; k tomuto se přidává nízký věk stran, jejich povahy, žalobcova rodina, povaha jeho rodičů a vztahy v rodině a k žalobci, jak je podrobně popsáno v soudním spise.

Kromě toho nesmíme zapomenout, jak žalobce sám popsal své úmysly, které měl se žalovanou, že jejich vztah nesměřoval k manželství, že dívka neplánovaně otěhotněla a že on se dostal do spirály, která ho morálně a fakticky přivedla ke svatbě. Na tomto je třeba stavět. Žalobce uvedl, že datum svatby a přípravy na ni byly učiněny rodinnými příslušníky a stranou žalovanou; za povšimnutí stojí, že žalobce během těhotenství dívky ve fotbale nevydával ze sebe to nejlepší, když se dozvěděl o samovolném potratu začal znovu hrát jak nejlépe uměl, když se na jaře dozvěděl, že se bude muset ženit, vrátil se k tomu, že nehrál tak dobře jako dříve.

Nakonec si nemůžeme nepovšimnout v jakém rozpoložení se žalobce nacházel v době příprav na svatbu (oblek mu koupila matka a vyzkoušel jej několik dní před svatbou, viz také popis svého rozpoložení a hněvu) a také den svatby, především u oltáře; nesmí se zapomenout, že nebyla provedena žádná příprava na manželství.).

Manželství trvalo asi dvanáct let, ale nemůže se říci, že by bylo šťastné, jak o tom svědčí žalobce; zvláště je třeba vzít do úvahy okolnosti, za kterých byl počat jejich první syn, jak žili své manželství, jaký byl jejich intimní život, jak došlo druhému těhotenství a jak se k němu postavili, jaké byly důvody, které tak na tak dlouhý čas zabránily žalobci požádat o rozvod, že o rozvod požádala strana žalovaná a že syn byl svěřen do výchovy otce. Nezanedbatelnou událostí je, že otec žalobce se mu dva roky před smrtí omluvil.

22. Co se týká otázky „aversio“, odvoláváme se na připomínky v části IN IURE č. 10. Je to určitě předpokládaná domněnka, psychická averze není požadována. Kromě toho, jak nás jurisprudencce učí, samotný fakt, že žalobce dal najevo, že ho strana žalovaná fyzicky přitahovala, a ani nenávisť nebo něco jiného, jak je uvedeno v bodu 10, není dostačující k domněnce, že se oženil „cum metu“ a ne „ex metu“. Vskutku v jedné coram Funghini je dostačující „projevit a dokázat, že snoubenec nechtěl nikdy být manželem druhého“ a že „jasně odmítl takové řešení jako protivné a obtížné“ (dec. Die 21 iunii 1995, R.R.Dec. Vol. LXXXVII, str. 417, č. 6). O tomto je soud plně přesvědčen a po projednání případu, považuje za bezpředmětnou jakoukoliv námitku týkající se výsledků řízení.

23. Z výše uvedených důvodů soud, po projednání případu, rozhodl o neplatnosti tohoto manželství z příčiny uvedené v nadpisu.

24. Ve světle toho, co bylo uvedeno se pochopí lépe vyloučení nerozlučitelnosti, která je hodnocena jako pozitivní a absolutní. Ze slov samotného žalobce jasně vyplývá, že on sám manželství nechtěl, nezapojil se do příprav na svatbu, samotný den svatby neprožil dobře, zvláště u oltáře. Psychologická dynamika je žalobcem dobře popsána: „Cítil jsem takovou zlost, že jsem v jedné chvíli přistoupil na manželství s jasným úmyslem použít rozvod jako naschvál mým rodičům, abych jim ukázal, že mě přinutili

ke svatbě, ale že já jsem toto manželství rozbil; rozvod měl být odvetou. Otec se mi dva roky před smrtí omluvil.“ (14). Kromě toho on sám se před Bohem nikdy necítil manželstvím vázaný.

25. Svědkové potvrzují vyloučení nerozlučitelnosti: jsou to texty „de scientia ante nuptias” starší sestry, která uvedla žalobcovo prohlášení (13-14), a jedné přítelkyně (14). Jeho důvěrný přítel vydává svědectví jen po uzavření manželství (14), ale z povahy celé jeho výpovědi můžeme vyvodit, že tuto vůle byla přítomna již před uzavřením manželství. Mladší sestra, podle svého názoru, potvrzuje vyloučení „de qua” (14); povaha její výpovědi potvrzuje tezi žalujícího.

26. Svědkové také potvrzují, v mnoha podrobnostech, okolnosti, které odhalují neplatnost tohoto manželství, jak je uvedeno v č. 17, 21-22: str..

27. Považujeme za dostatečně projednanou, v první části rozsudku, „causa contrahendi” ve své skutečně slabé stránce. Proto ve světle toho, co bylo doposud řečeno vyplývá, jak byla slabá a tedy přemožena kauzou “simulandi”.

28. Také co se týká kauzy “simulandi” musíme uznat, že jsme ji již projednali na předchozích stránkách. Nelze jasně rozlišit mezi “causa simulandi” vzdálenou a bezprostřední, protože svatba byla rozhodnuta ve velké rychlosti a týkala se vztahu, jehož cílem nebylo manželství. Tudíž okolnosti, které jsou uvedeny v soudním spisu a byly shrnuty v předchozích bodech (především v č. 21) tvoří jádro kauzy „simulandi”. K tomuto je třeba ještě přidat pochybnosti, které měl žalobce ohledně svého vztahu (14) a povahy žalované (4), potvrzené svědectvími.

29. Všechny zvažované okolnosti přispívají k uznání neplatnosti manželství i pro zde uvedenou příčinu neplatnosti. Co se týká jejich prošetření, viz co bylo již řečeno v čč. 21-22 a všeobecněji v obsahu tohoto rozsudku.

30. Obhájce svazku tohoto soudu se přiklání k názoru soudců.

31. Z právě uvedených důvodů tento sbor soudců, pro pečlivém projednání případu, rozhodl prohlásit toto manželství za neplatné.

CONCLUSIONE

Proto po pečlivém přezkoumání uvedených důkazů, v právu a skutku, my, níže podepsaní soudcové, před Bohem a v jeho jménu jsme se rozhodli odpovědět a také odpovídáme **AFFIRMATIVE** co se TÝKÁ neplatnosti manželství pro strach způsobený žalobci a pro vyloučení nerozlučitelnosti ze strany žalobce.

Panu Pavlovi MELLO se zakazuje uzavřít nové manželství bez souhlasu místního ordináře.

Vyzýváme obě strany ke splnění morálních a občanských závazků, které mezi sebou mají, a které se týkají výživného a výchovy syna.

Nařizujeme také, aby byl tento náš konečný rozsudek prvního stupně oznámen všem zúčastněným.

Aby tento rozsudek vstoupil v platnost musí být podepsán vyšším soudem.

..., 22. února 2007

Soud /podpisy